

Грубо порушується визначений законом порядок притягнення суддів до відповідальності в частині встановлення її підстав, строків притягнення до неї, забезпечення суддям, стосовно яких вирішується питання про відповідальність, можливості вжити передбачених законом заходів щодо свого захисту. В діяльності суб'єктів, до компетенції яких належить вирішення питань про відповідальність суддів, у деяких випадках убачається упереджений підхід та намагання вчинити розправу над суддями за їхню професійну діяльність [1, с. 51].

Отже, дотримання законності під час притягнення громадян до адміністративної відповідальності мусить бути обов'язковим для всіх суб'єктів адміністративного провадження та єдиною з основних умов реалізації адміністративної відповідальності. Держава має передбачати основні умови, заходи, способи і засоби, які мусять бути визначені в законодавстві про адміністративні правопорушення для забезпечення законності під час притягнення громадян до адміністративної відповідальності та недопущення порушень прав і свобод громадян. Їх сукупність складає зміст гарантій законності притягнення громадян України до адміністративної відповідальності.

Література

1. Лівар Ю. О. Принципи провадження по виконанню постанов про накладення адміністративних стягнень / Ю. О. Лівар // Науковий вісник Ужгородського національного університету: серія Право. – Ужгород: Видавничий дім «Гельветика», 2015. – Вип. 32. Т. 3. – С. 48-53.

2. Плахотнюк Н. Адміністративний процес і процедура адміністративного оскарження: переваги і недоліки двох способів розгляду скарг громадян / Н. Плахотнюк // Судоустрій і судочинство в Україні: юридичний науково-практичний журнал. – 2007. – № 3. – С. 38-43.

3. Стрельченко О. Г. Принципи адміністративної відповідальності / О. Г. Стрельченко // Право та державне управління. – 2012. – № 3. – С. 103-106.

УДК 342.922(043.2)

Гуцал І. Ю., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю. Л., к.ю.н., доцент

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ

Людина стоїть на першому місці у системі цінностей демократичного суспільства. Проблема особи набуває важливого значення у зв'язку з здійсненням кардинальних демократичних перетворень, утвердження

соціальної, правової держави.

Ускладнюються взаємозв'язки суспільства й особи, громадянина і держави, індивіда і колективу, більш взаємозалежними стають їхні інтереси й проблеми, підвищується їхня взаємна відповідальність. Усі ці явища та процеси потребують глибокого осмислення, узагальнення і відображення в законодавстві. При цьому особливо важливе місце посідає проблема конституційних прав та свобод людини і громадянина.

Людина є біосоціальною істотою. Вона є продуктом біологічної еволюції живих організмів. В природі людини закладено можливості майбутнього її психічного розвитку. Біологічне в людині виявляється у її статі, складі психіки, віці, розумі, пам'яті, мисленні, характері, волі, темпераменті, мотивації, її психічних властивостях.

Суспільство слугує середовищем формування свідомості, мислення, інтелекту, мови людини та її почуттів. В цьому проявляється соціальний характер людини.

Термін «громадянин» вказує на юридичний зв'язок людини з певною державою, який передбачає наявність в людини і держави взаємних нормативно закріплених прав та обов'язків. Зв'язок відображається поняттям «громадянство» - формально зафіксований правовий статус людини, зв'язок фізичної особи з певною державою, належність до цієї держави [1, с. 58].

Конституція України, при висвітленні конституційно-правового статусу особи й громадянина спирається на ліберальну концепцію прав людини. Відповідно до цієї концепції, кожна людина від моменту народження наділена природою невід'ємними правами. Обмеження прав людини і громадянина, можливе лише у випадках пов'язаних із забезпеченням суспільного ладу, правопорядку, прав і свобод громадян, запобіганням насильства та ін. У дусі цієї моделі конституційні обов'язки громадян визначаються в обмеженому вигляді, а то і взагалі не згадуються в конституції.

Розділ II Конституції України містить 48 статей, які присвячені правам, свободам та обов'язкам людини і громадянина, 37 стосуються особистих прав та свобод. І лише 4 статті закріплюють обов'язки громадян [2, с. 9].

Розробляючи Основний Закон України, його творці виходили з того, що особа не може існувати як повноцінний член суспільства без належних їй прав та свобод. Людину не можна позбавити її природних прав тому, що це принижує її природу.

Основні права і свободи закріплюються за кожною людиною і громадянином. Усі інші права і свободи пов'язані з різними статусами, яких особа може набувати протягом свого життя. Так, якщо галузеве законодавство, звертається до учасників правовідносин, як до працівників, покупців, депутатів тощо, то конституційно-правова норма, присвячена

правам і свободам, адресована кожній без винятку людині і громадянину України незалежно від того, реалізують вони ці права в конкретних правовідносинах чи ні. Характерною рисою основних прав, свобод і обов'язків є те, що вони рівні і єдині для всіх без виключення, для кожної людини, громадянина, не скасовуються і не набуваються за волею громадянина, а за фактом належать йому, вони є невід'ємними від правового статусу і можуть бути втраченими тільки через припинення громадянства [3, с. 95].

Отже, конституційно-правовий статус людини і громадянина - це встановлена конституцією та іншими законами система юридичних параметрів, яка визначає фактичне становище людини і громадянина у суспільстві на конкретному етапі суспільно-політичного розвитку держави.

Проте, якщо порівнювати права людини і права громадянина то перші є пріоритетні, адже вони поширюються на всіх людей, які проживають у тій або іншій державі, а права громадянина — лише на тих осіб, які є громадянами певної країни.

Найважливішим елементом правового статусу людини є права, свободи та обов'язки, в яких розкриваються основні принципи взаємовідносин держави й особи.

Література

1. Скакун О. Ф. Теорія права і держави: підруч. / О. Ф. Скакун. – К.: Алерта, 2014. – 524 с.
2. Конституція України : чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 16 черв. 2015 р.: (офіц. текст). – К.: ПАЛИВОДА А. В., 2015. – 64 с.
3. Конституційне право України: підруч. / за ред. В. П. Колісника та Ю. Г. Барабаша. – Х.: Право, 2008. – 416 с.

УДК 347.822.4(043.2)

Дибаль Б. В., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гусар О. А., старший викладач

СПЕЦИФІКА ЗАСТОСУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ БЕЗПЕКИ ПОЛЬОТІВ

Забезпечення безпеки польотів полягає у поєднанні основних критеріїв: охорона, захист та відповідальність за порушення правил забезпечення безпеки польотів. Тому всі, хто має стосунок до безпеки польотів, безумовно, повинні дотримуватися правових норм та правил, які